

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 09 ianuarie 2020 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2020, declarate de avocata Natalia Uncu și inculpata

Belevschi Irina

anterior condamnată prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din 18.09.2019, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d), 84 alin. (4) Cod penal, la 4 ani și 7 luni închisoare.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 16.02.2018 – 09.01.2020,
instanța de apel: 29.01.2020 – 07.07.2020,
instanța de recurs: 01.09.2020 – 18.11.2020.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 09 ianuarie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Belevschi Irina a fost condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă de 1 an și 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate prin sentința respectivă și prin sentința Judecătoriei Chișinău din 18.09.2019, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pentru femeii, din 17 iulie 2019.

2. Instanța de fond a constatat că, la 14.10.2017, în perioada de timp de la ora 15:10 până la ora 15:40, inculpata Belevschi Irina, aflându-se în incinta magazinului alimentar "Evridica" situat pe str. xxxx, mun. xxxx, acționând cu intenția îndreptată spre sustragerea bunurilor altei persoane, fiind conștientă de caracterul prejudiciabil al

acțiunilor ei și urmările lor, folosindu-se de neatenția vânzătoarei Selina Natalia, care și-a lăsat fără supraveghere pe tezgheaua magazinului telefonul său mobil de model "Samsung Galaxy J7" cu numerele de IMEI 1: xxxx și IMEI 2: xxxx, asigurându-se că nu este observată de nimeni, a sustras pe ascuns telefonul mobil menționat, cauzând părții vătămate o daună în proporții considerabile în sumă de 8190 de lei.

Tot ea, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, la 25.08.2017, în jurul orelor 17.00, aflându-se în mun. xxxx, str. xxxx, în magazinul "MAȘTER PROFESSIONAL", din interes material și profitând de faptul că nu este observată de nimeni, a sustras de pe tezghea un telefon mobil de culoare aurie de model "Samsung A7", IMEI: xxxx, cu cartela Sim "Orange" nr. xxxx, lăsat de partea vătămată Bodrug Mariana, cauzându-i un prejudiciu în proporții considerabile, în sumă de 6100 lei.

Instanța a reținut că inculpata a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitorii, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Dat fiind că probele administrate au dovedit pe deplin vinovăția inculpatei, acțiunile ei au fost încadrate pe art. 186 alin. (2) lit. d) și art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75-88 Cod penal și de faptul că inculpata a săvârșit două infracțiuni mai puțin grave, care se pedepsesc cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, că au fost stabilite circumstanțe agravante - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, cea atenuantă fiind - căința sinceră, că aceasta nu este angajată în câmpul muncii, nu are vreo ocupație utilă, anterior a mai fost condamnată, iar pedepsele aplicate nu au fost în măsură să realizeze prevenția specială, luând în considerare și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, potrivit căror beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, concluzionând că corectarea și reeducarea ei este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii.

3. Inculpata a declarat apel, solicitând rejudecarea cauzei.

Apelanta a indicat că nu este de acord parțial cu sentința, în latura pedepsei aplicate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță motivat a stabilit pedeapsa aplicată inculpatei, acordând deplină eficiență prevederilor art. 2, 7, 61 alin. (2), 75, 76, 78 Cod penal, precum și ținând cont de gravitatea infracțiunilor comise, de motivul acestora, de personalitatea vinovatului, de circumstanțele atenuante și agravante, de condițiile de viață ale familiei acesteia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei.

Ori, pedeapsa aplicată de instanța de fond este echitabilă și legală, ținându-se cont de gravitatea și motivul infracțiunii săvârșite - infracțiune mai puțin gravă, cu scop de profit, de personalitatea celui vinovat, activitatea infracțională anterioară și

condamnarea penală, modul de viață, se află la evidența medicului narcolog ca consumator de droguri, circumstanțele atenuate - căința sinceră, contribuirea la descoperirea infracțiunii, și agravante - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară și pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, condițiile acesteia de viață și influența pedepsei asupra corectării și reeducării ei.

Activitatea infracțională anterioară a fost confirmată prin revendicare și copia sentinței, din care rezultă comiterea infracțiunilor de furt.

Fiind anterior condamnată, inculpata nu și-a făcut concluzii, n-a apreciat încrederea acordată și din nou a sfidat legile statului, comițând din nou infracțiuni de furt.

Astfel, în privința inculpatei nu puteau fi aplicate prevederile art. 96 alin. (1) Cod penal, care prevede că femeilor condamnate gravide și persoanelor care au copii în vârstă de până la 8 ani, cu excepția celor condamnate la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave, infracțiuni prevăzute la cap. I, II, III, VII, VIII, XIII și XVI, instanța de judecată *le poate amâna* executarea pedepsei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani.

Din textul legii menționate rezultă faptul, că este prerogativa instanței de judecată să aprecieze amânarea executării pedepsei inculpatei, ținând cont de totalitatea condițiilor prevăzute de lege și personalitatea inculpatei, ultima fiind condamnată de mai multe ori, executând pedeapsa în penitenciar, a comis un șir de contravenții, pentru care a fost sancționată, este consumator de droguri și se află la evidența medicului narcolog la locul de trai, copiii săi se află în îngrijirea mamei sale, nu are un loc de muncă care să-i aducă venit și să întrețină familia.

În asemenea circumstanțe, doar pedeapsa închisorii, cu executare reală, va asigura corectarea ei, altă pedeapsa nu va reuși să mențină scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal de restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea ei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, va fi atins doar prin executarea reală de către inculpată a pedepsei cu închisoare.

5. Avocata Natalia Uncu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea prevederilor art. 96 Cod penal.

Recurenta a invocat că, la stabilirea pedepsei, instanțele nu au ținut cont că inculpata a recunoscut benevol și integral vinovăția, se caracterizează pozitiv, la evidența medicului psihiatru nu se află, existența circumstanțelor atenuante - căința sinceră.

Mai mult, instanțele neîntemeiat au respins aplicarea art. 96 Cod penal, care prevede amânarea executării pedepsei pentru femei gravide și persoane care au copii în vârstă de până la 8 ani, inculpata având la întreținere doi copii, dar, care la moment sunt la întreținerea bunicii, însă care vor fi în siguranță la întreținerea și educația mamei lor, Belevschi Irina, căreia îi revine obligația de îngrijire, ocrotire și educare a propriilor copii.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 425, 427, 435 CPP.

5.1 A declarat recurs ordinar și inculpata, solicitând casarea parțială a hotărârilor

adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurenta a invocat că, instanțele de fond și de apel, la stabilirea pedepsei nu au ținut cont de prevederile art. 76, 78 alin. (1), 79 alin. (1), 80 Cod penal, de faptul că are la întreținere 2 copii minori și 2 părinți în vârstă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursurile avocatei și inculpatei, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatei și inculpatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. **2., 4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele

cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepșa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că în cazul în care inculpata a săvârșit două infracțiuni mai puțin grave, a mai fost condamnată, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurenți, aplicarea-i unei pedepse mai blânde, ar reprezenta o soluție inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatei, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ei, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5, 5.1 din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpatei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 96 alin. (1) Cod penal, art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Persoanelor care au copii în vârstă de până la 8 ani, instanța de judecată **le poate amâna** executarea pedepsei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocata și inculpata este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile vizate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest

sens (pct. 2. – 5., 5.1 din decizie), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul *Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursurilor înaintate în cazul în care se constată că acestea sunt vădit neîntemeiate.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocata Natalia Uncu și inculpata Belevschi Irina xxxx, împotriva sentinței Judecătoria Bălți din 09 ianuarie 2020 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2020, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 11 decembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun